

QUÀ GIÁNG SINH CHO CHA

Đang ngủ say tự nhiên anh Rob thức giấc và tỉnh ra hẳn. Mới bốn giờ sáng, giờ mà trước kia cha anh vẫn thường gọi anh dậy để ra giúp ông vắt sữa bò. Thật lạ, những thói quen từ lúc còn nhỏ bây giờ vẫn gắn liền với anh. Đã năm mươi năm rồi, cha anh mất cũng đã ba mươi năm, mà mỗi buổi sáng anh vẫn thức giấc vào lúc bốn giờ. Anh đã tập được thói quen ngủ thêm vào buổi sáng, nhưng hôm nay là lễ Giáng Sinh, anh không muốn ngủ thêm nữa.

Anh thả hồn về quá khứ, nghĩ về chuyện quá khứ là điều lúc này anh thường làm một cách dễ dàng. Năm đó anh mới mười lăm tuổi, sống trong nông trại của cha. Anh thương cha lắm, nhưng anh không nhận biết điều đó cho đến một ngày, đó là vài ngày trước lễ Giáng Sinh, khi anh nghe những lời cha nói với mẹ:

- Bà ơi, buổi sáng tôi không muốn đánh thức thằng Rob dậy, nó đang tuổi lớn, nó lớn mau quá, nó cần ngủ nhiều. Bà không tưởng tượng được mỗi khi tôi gọi nó dậy nó đang ngủ say chừng nào. Phải mà tôi làm việc một mình được thì tôi không gọi nó dậy làm gì.

Mẹ anh nói:

- Ông đâu có làm một mình được, với lại nó lớn rồi, rồi cũng đến lúc nó phải tự lo tự làm thôi.

Và anh nghe cha anh nói:

- Bà nói đúng nhưng mà thật lòng tôi không muốn gọi nó dậy sớm như vậy.

Khi nghe câu cha nói, tâm trí của Rob bỗng sáng lên một ý nghĩ đặc biệt: cha thương anh rất nhiều! Chẳng bao giờ Rob nghĩ đến tình thương của cha.

Tình cha con có đó, cha thì phải thương con, đó là chuyện dĩ nhiên, anh không nghĩ gì về tình thương của cha. Cha mẹ anh cũng chẳng bao giờ nói là ông bà thương con. Ông bà không có thì giờ để nghĩ hay nói những điều đó. Lúc nào ông bà cũng bận rộn với bao nhiêu công việc trong nông trại.

Biết cha thương mình, Rob không muốn chậm chạp lười biếng, để cha phải gọi hai ba lần mới dậy. Dù buồn ngủ, anh cố ngồi dậy, ra khỏi giường. Mắt vẫn còn buồn ngủ nhưng anh cố gắng thay quần áo và ra khỏi phòng. Đêm hôm đó, anh còn nhớ đó là buổi tối trước ngày lễ Giáng Sinh, năm anh mười lăm tuổi. Đêm đó anh nằm suy nghĩ: Ngày mai là Giáng Sinh rồi nhưng gia đình anh nghèo. Điều đặc biệt trong ngày Giáng Sinh của gia đình anh chỉ là được ăn gà tây do cha anh nuôi và ăn bánh pie mẹ anh làm. Mấy người chị của anh thường may một cái gì đó làm quà cho người trong gia đình. Cha mẹ anh thì mua cho anh cái gì anh cần dùng, không chỉ một cái áo ấm nhưng có lẽ còn những món quà khác nữa, có khi ông bà kèm thêm một quyển sách. Trong năm anh cũng có để dành tiền để mua cho cha và mẹ, mỗi người một món quà. Anh suy nghĩ: năm nay đã mười lăm tuổi, mình phải tặng cho cha một món quà gì quý hơn, tốt hơn. Như lệ thường mỗi năm, hôm trước anh đã đi đến tiệm "Mười-Xu" mua cho cha một cái cà-vạt. Anh thấy món quà đó cũng được, nhưng tối nay, đêm trước lễ Giáng Sinh anh nằm và suy nghĩ: giá mà mình được nghe cha mẹ nói chuyện với

nhau sớm hơn thì mình đã có đủ thì giờ để dành thêm tiền để mua cho cha một món quà đặc biệt hơn.

Rob vẫn nằm trên giường, nhìn qua cánh cửa sổ nhỏ của căn gác, anh thấy đêm nay các vì sao thật sáng, hình như sáng hơn những đêm trước. Có một vì sao thật là sáng và anh nghĩ, có lẽ đó là vì sao ở làng Bết-lê-hem ngày xưa. Anh nhớ khi còn nhỏ, có lần anh hỏi cha:

- Ba ơi, chuồng chiên là cái gì?

Cha anh trả lời:

- Là chỗ nuôi súc vật, cũng giống như của nhà mình vậy.

Rồi anh nghĩ: “Vậy là lúc đó Chúa Giê-xu sinh ra trong một chỗ nuôi súc vật giống như của nhà mình, và chính trong chuồng súc vật đó, các mục đồng và những nhà thông thái đã đem dâng cho Chúa Hài Đồng những món quà Giáng Sinh đặc biệt!” Ý tưởng đó đến với anh một cách rõ ràng, sáng lòa lên như những lưỡi kiếm bằng bạc. Bỗng anh nghĩ: “Tại sao mình không tặng cho cha một món quà đặc biệt ngay trong chuồng bò của nhà mình? Mình có thể dậy sớm, dậy trước bốn giờ sáng, mình có thể lén vào chuồng bò, vắt sữa giùm cho cha. Mình có thể làm công việc đó một mình, vắt sữa xong, mình dọn dẹp sạch sẽ. Khi cha thức dậy, đi vào chuồng bò để vắt sữa, ông sẽ thấy là có người đã làm hết cho ông rồi, và ông sẽ biết người đó là ai.”

Đến ba giờ kém mười lăm, Rob thức dậy, thay quần áo rồi sè sẹ đi xuống nhà dưới. Anh đi thật cẩn thận để không có một tiếng động nào. Trên nóc chuồng bò, một vì sao thật sáng chiếu xuống. Máy con bò nhìn anh, vừa ngái ngủ, vừa ngạc nhiên. Anh nói thầm với chúng: “Chào các bác!” Anh cho mỗi con bò một ít cỏ khô rồi lấy mấy thùng đựng sữa ra và chuẩn bị vắt sữa. Anh chưa bao giờ vắt sữa bò một mình như vậy, nhưng anh thấy cũng dễ. Vừa làm anh vừa nghĩ đến nỗi ngạc nhiên của cha: Sáng nay ông sẽ vào đánh thức anh dậy, nói rằng ông sẽ xuống chuồng bò trước, rồi anh xuống giúp ông. Ông sẽ đi đến chuồng bò, mở cửa và sẽ đi lấy hai cái thùng đựng sữa, nhưng hai cái thùng không còn đó mà ở trong nhà để sữa và đã đầy sữa rồi. Công tác vắt sữa bò sáng nay dễ hơn là anh nghĩ. Đây là lần đầu tiên anh làm việc này mà không xem là bốn phận mình phải làm. Đây là món quà anh tặng cho cha, người yêu thương anh. Khi hai thùng sữa đã đầy, anh Rob dậy lại, đóng cửa nhà để sữa thật cẩn thận và dọn dẹp mọi sự sạch sẽ.

Anh trở về phòng, anh chỉ có một phút để thay quần áo và lên giường nằm, vì cha anh đã thức dậy. Anh lấy mền phủ cả người, làm như đang ngủ say. Cha anh mở cửa phòng và gọi:

- Mình phải dậy con ơi, dù bữa nay là lễ Giáng Sinh.

Anh trả lời, làm như đang ngủ:

- Dạ!

Cha anh nói:

- Ba đi xuống trước chuẩn bị rồi con xuống nhen!

Xong ông đóng cửa phòng lại. Rob nằm yên trên giường, cười một mình. Chỉ vài phút nữa là cha anh sẽ biết hết mọi việc. Tim anh đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Những phút giây này sao mà dài quá, mười phút, rồi mười lăm phút trôi qua. Anh không biết là bao lâu nữa. Rồi anh nghe tiếng chân cha đi lên. Cánh cửa phòng mở ra, anh nằm yên không nhúc nhích.

Cha anh lên tiếng:

- Rob!

- Dạ, thưa Ba!

Cha anh cười, tiếng cười thật lạ, giống như tiếng khóc:

- Con tưởng Ba không biết sao?

Ông đến đứng bên cạnh giường, kéo mền của anh ra. Anh nói:

- Đó là quà Giáng Sinh con tặng cho Ba!

Anh ngồi dậy quơ tay tìm cha và ôm ông thật chặt. Hai cánh tay cha cũng ôm lấy người anh. Trời vẫn còn tối, hai cha con không nhìn thấy mặt nhau.

Cha anh nói:

- Cảm ơn con, chưa bao giờ có một người nào làm cho cha một điều tốt đẹp như thế!

Anh đáp:

- Con chỉ muốn Ba biết rằng, con muốn làm một đứa con ngoan. Những lời đó tự nhiên thoát ra khỏi miệng anh, anh không biết mình nói gì, nhưng lòng anh tràn ngập yêu thương. Vài giây sau, cha anh nói:

- Vậy thì chắc bây giờ Ba có thể trở vào giường ngủ thêm chút nữa. Ồ, nhưng mà không được, mấy đứa nhỏ dậy hết rồi. Mỗi buổi sáng Giáng Sinh, khi mấy đứa con ra nhìn cây Noel, Ba chẳng bao giờ có mặt với mấy đứa con, vì năm nào Ba cũng phải ở ngoài chuồng bò vắt sữa. Thôi dậy, ra đây với Ba!

Anh Rob ra khỏi giường, thay quần áo và đi xuống nhà dưới, đến bên cây Giáng Sinh, mặt trời đã mọc lên, thay thế cho vì sao sáng lúc nãy. ôi, Giáng Sinh năm nay vui quá, tim anh lại đập mạnh lần nữa. Anh vừa ngượng ngùng vừa hãnh diện khi cha anh sung sướng kể lại cho mẹ anh và các em nghe chuyện anh đã dậy sớm, một mình làm xong công việc mà ông phải làm. Cha anh nói với anh:

- Con biết không, từ trước đến giờ, đây là món quà Giáng Sinh mà ba thích nhất. Ngày nào ba còn sống ba sẽ không bao giờ quên. Mỗi buổi sáng lễ Giáng Sinh ba sẽ lại nhớ đến món quà con tặng cho Ba hôm nay!

Anh Rob và cha nhớ mãi ngày Giáng Sinh đặc biệt năm đó. Bây giờ cha anh đã qua đời, anh nhớ ngày đó một mình. Niềm vui và hạnh phúc của Giáng Sinh đã đến với

anh, khi một mình trong chuồng bò, anh tự tay làm nên món quà tình yêu chân thật đầu tiên trong cuộc đời.

Minh Nguyên (Dương thị Minh, BTX 1967)

Trích dịch *Christmas Day in the Morning*, của Pearl S. Buck, 1955

Ước mong quý vị cũng sẽ chọn được món quà thích hợp nhất cho người thân trong gia đình trong mùa Giáng Sinh này: món quà phát xuất từ tấm lòng tràn đầy yêu thương!